

Lee
Seung-U

BİTKİLERİN
ÖZEL
HAYATI

—
Çeviren:
Tayfun
Kartav
—

DK 100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

Lee Seung-u, 1959 yılında dünyaya gelmiştir. İlahiyat fakültesi mezunudur. Chosun Üniversitesi'nde Kore Edebiyatı dalında öğretim üyeliği yapmaktadır. 1981 yılında *Erychthon'un Portresi*, adlı eseriyle Kore Genç-Edebiyat Yazarları Ödülü'nü alarak edebiyat dünyasına adım atmıştır. *Dünyanın Dışına, Uzun Yaşayacağım, Eski Bir Günce, Bilinmeyenler, Dikenli Ağacın Gölgesi, Altın Maske, İçimde Biri, Aşk Efsanesi, Bir Bakış, Yeryüzünün Şarkısı, Aşkın Ömrü* gibi çok sayıda ödüllü eseri vardır. *Hayatın Tersyüzü* adlı çalışmasıyla Birinci Daesan Ödülü'ne layık görülmüştür. *Uzun Yaşayacağım*, adlı eseriyle de Doğu-Batı Edebiyatı, Çağdaş Roman ve Hwang Sun-won edebiyat ödüllerini almıştır.

Nobel Edebiyat Ödüllü yazar Jean-Marie Gustave Le Clézio tarafından yapılan bir açıklamada, Koreli yazarlar arasında Lee Seung-u'nun Nobel Edebiyat Ödülü alma olasılığının son derece yüksek olduğu ifade edilmiştir.

BİTKİLERİN ÖZEL HAYATI

Orijinal adı: 식물들의 사생활

The Private Life of Plants

Copyright © Lee Seung-u, 2000

Yazan: Lee Seung-u

Korece aslından çeviren: Tayfun Kartav

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Korece ilk baskısı Munhakhongne Publishing Corp. Korea tarafından yapılmıştır.

Yayın hakları Nurchihan Kesim Telif Hakları Ajansı ve KL Management aracılığıyla Munhakhongne Publishing Corp.'tan alınmıştır.

Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Mayıs 2023 / ISBN 978-625-6417-66-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bitkilerin Özel Hayatı

Lee Seung-u

Çeviren: Tayfun Kartav

Sokak kızı dudağında gümüş renkli rujuyla gözlerini belertip “Neden gülüyorsun?” diye sorduğu sırada saçma bir düşünceye dalmıştım. Kısa pantolonu kalçalarını sımsıkı saran kız, keyifsiz görünüyordu. Beni mızımız bir müşteri olarak gördüğü, asık suratından belliydi. Ama ben elbette ki onun keyfini falan düşünmüyordum. Dudaklarındaki rujun böylesi kızlarda pek görülmeyen, sıradışı bir rengi olduğu düşüncesine kendimi bir anlığına kaptırmıştım ki bu düşünce pek uzun sürmedi.

Ben sürücü koltuğunda oturuyordum, kız da arabamın yarıya kadar inmiş camından içeriye kafasını uzatmış, ayakta dikiliyordu. Dizlerini bükmeden kalçalarını geriye doğru iyice çıkarmış halde duruyordu. Ama benim bulunduğum taraftan kalçalarını görebilmek mümkün değildi. Bunun yerine bol tişörtünün içindeki irice göğüsleri görünüyordu. Gözlerimi kaçırmak zorunda olduğumu düşünmeden, ısrarla tişörtünün içine bakarak kızla sohbet ettim. Göğüsleriyle hatırı sayılır derecede gurur duyuyordu, öyle ki bana onları göstermek için böyle bir pozisyonda kasten durduğunu düşündüm, eğer bu doğruysa kızın umutlarını suya düşürmek uygun olmaz diye bir düşünce de sürekli aklıma geliyordu. Boyunu sordum, yaşını sordum, makyajını temizleyebilir misin diye sordum, arkasını dönmesini ve sadece on adım yürümesini istedim. Kız bir altmış dedi, yirmi iki yaşındayım dedi, makyajımı neden temizlememi istediğini bilmiyorum ama yorganın altında buna karşı gelecek değilim, diye cilveli bir şekilde gülererek cevapladı, arkasını dönmeden önce “Doğurgan kısrak seçmeye mi geldin

moruk?” dedi ve döndü, on adım yürüme talebime ise hiç aldırmış etmedi. “Yapacak mısın yapmayacak mısın?” diyerek aksileşirken takındığı yüz ifadesinden ve sesinden kızgınlığı belli oluyordu.

O anda kafamın içinde bir sahne canlandı. Kesinlikle alakasız bir çağrışım ve farkında olmadan güldüm. Gülüşüm daha yüzümde tam beliremeden yok olup gitti.

O filmi nerede görmüştüm ki? Sanırım evden ayrılıp avare dolaştığım birkaç yıl boyunca geceyi geçirmek için arada bir uğradığım varoşlardaki gece sinemalarından birindeydi. “Abbas Kiyarüstemi” diye sıradışı bir adı olduğunu sonradan öğrendiğim, oldukça meşhur, İranlı bir yönetmenin filmiydi. En başından beri sinemaya filmi izlemek için girmemiştim ve filmin konusuyla da hiç ilgilenmiyordum. Muazzam derecede kaliteli bir film olduğuna yönelik yorumları duymuştum ama bu, filmi ille de kaliteli insanların izlemesi gerektiği anlamına gelmezdi. Mesele benim gibi bir herifçioğlu da pekâlâ bu filmin izleyicisi olmuştu işte. Açık konuşmak gerekirse, insanların ballandıra ballandıra anlattıkları bu filmin neresini beğendiklerini bir türlü anlayamıyordum. Karanlık salondaki koltuğa oturur oturmaz yerime bir güzel yerleşip uyuma düşüncesindeydim. Ne var ki insanın kafasında bir sürü gereksiz düşüncenin birbirine karışmasını ve her şeyin durup dururken daha da kötüye gitmesini isteyen geceler vardır ya hani, işte tam da öyle bir geceydi. Hiç uykum yoktu. Normalde dikkatsizin teki olmama rağmen oldukça uzun bir süre gözlerimi perdeden ayıramadım.

Filmde ne aksiyon ne gerilim ne de mizah vardı. Bana göre aksiyon, gerilim ve mizahın olmadığı bir film pek tabii sıkıcıdır. Yine de herhangi bir izlenim dahi uyandıramayacak kadar büsbütün berbat da sayılmazdı. Hatta öyle ki allak bullak kafama bir şey dank etti. O anda kafama dank eden şeyin alakasız bir yerde hafızamın derinliklerinden çıkıp aniden kendini göstereceğini kim bilebilirdi?

Külüstür bir arabanın içinde cesedinin üzerine toprak atacak kişiyi arayan adamın bakışları hayli ısrarcıydı. Kız, arabamın camından içeriye doğru “Yapacak mısın yapmayacak mısın?” diye kızgın bir tonla çıktığı sırada, o filmdeki adamdan hiçbir farkım olmadığı düşüncesi birden aklımdan geçince kıkırdadım. Tıpkı o adam gibi ben de arabayı çok yavaş bir şekilde kullanarak (bakan kişiye göre arabayı normal bir şekilde sürdüğüm de düşünülebilirdi) birini arayıp duruyordum. O adamın da benim de yardımını isteyebileceğimiz birine ihtiyacımız vardı. Adam muhtemelen gün boyu aramıştı. Kim bilir, belki de birkaç gün olmuştu. Benimki o kadar olmamıştı. Güneş batarken evden çıktığıma göre yaklaşık iki saat olmuştu. Bu sokağa kırk dakika önce gelmiştim. Bu süre zarfında yaptığım şey de sürücü koltuğunun karşısındaki camı yarıya kadar indirdikten sonra arabayı yavaşça kullanarak yanımdan geçen ya da sokak lambalarına hafiften yaslanmış kızları dikkatle gözden geçirip onlara laf atmaktan ibaretti.

Peki ama o adam neden bana karamsar görünmemişti, diye kendi kendime sordum. Öyle sakin ve temkinliydi ki bu dünyayı hiçe saymaya azmetmiş birisinden çok, bel bağladığı şirketi için önemli bir görevi yerine getiren dürüst bir çalışan gibi görünmüyor muydu? Acaba ben de öyle mi görünüyordum? Ben de başkasına, üstlendiğim rolü dürüst bir şekilde yerine getiren, sorumluluk sahibi bir çalışan gibi mi görünüyordum?

Yüzüme tam oturmayan gülüşüm, öyle bir soruyu ne onama ya ne de yalanlamaya gerek duyan bir cevap niteliğindediydi. Karamsar olmamı gerektirecek hiçbir sebebin bulunmadığını da bunun övünülecek bir yanının olmadığını da iyi biliyordum. Ne var ki kızın, benim maksadımı anlama ihtimali olmadığı gibi benim de gülüşümün anlamını ona dürüstçe söylememin gereği yoktu. Bu hem lüzumsuz hem de imkânsız bir şeydi.

Gülüşüme engel olup, “Sence ben ne istiyor gibi görünüyorum?” diye sordum. Kız yüzünde boş bir ifadeyle soru-

nun sahibine bön bön baktı. Yüzünde bir şeyleri anlamaya çalışan bir ifade ânında belirdi ve hemencecik kaybolarak öfkeye dönüştü.

“Yapacak mısın, yapmayacak mısın?” Kız üçüncü kez aynı soruyu soruyordu. Yapacak mı, yapmayacak mı? Onun sorusu buydu. Sanki dünyada sadece bu iki seçenek varmış gibi, yaparsın ya da yapmazsın, ikisinden biri, bunun dışında bir seçeneğin varlığı bile söz konusu değilmiş gibi beni acele ettiriyordu. Öyle ya bazıları için bunun dışında başka bir problem var mıydı? Hobisi dünyayı karmaşık hale getirmek olan birkaç sofist dışında çoğu kişiye göre dünya alabildiğine basit ve belirgindir. Acı çeken kişi olarak sıkça örnek gösterilen Hamlet, aslında hayatı son derece basite indirgeyerek düşünen bir ustaydı. Yaşamak mı, yoksa ölmek mi diye soruyordu. Sorun bu muydu? Sadece bu mu? Nasıl bu kadar basit olabilirdi?

Kirazın Tadı (izlediğim filmin adı *Kirazın Tadı*'ydi) filmindeki adamın intihar etme konusunda kesin kararlı olup olmadığı benim için şüpheliydi. Edecek mi etmeyecek mi? Adamın bu kararı kendi yerine verebilecek birine ihtiyacı yok muydu? Bundan dolayı intiharına yardımcı olacak birini bulmaya çalışmıyor muydu? Birini arama konusunda o denli dikkatli olmasının nedeni, sadece kürekle toprak atma işini değil de kendi kaderini emanet edebileceği bir insan evladını aradığı şeklinde yorumlanırsa film kafama yatıyordu. Çünkü arayıp durduğu şey, kürekle toprak atma konusunda mahir bir yardımcı değil de kendi kaderinin yargıcısıydı. Öyle ki o yargıç toprak atarsa ölecek, atmazsa yaşayacaktı. Belki de filmdeki adamın karamsar bir yüz ifadesi takınmaması, ölme olasılığının yüzde elli ya da bundan daha az olmasından kaynaklanıyordu. Kim bilir, belki de filmin yönetmeni bu sayede dünyada ölüme susamış bir insan evladının var olmadığını mesajını vermekteydi.

O halde karamsarlığımın baş etmemi gerektirecek hiçbir sebep yok. Sonuçta kaderimi yargılayacak bir yargıç arayışı içinde

de değilim. Yaptığım yalnızca vücudumdaki cinsel isteği dışarı atabileceğim bir partner seçmekten başka bir şey değil. Ne var ki bu, bana ait bir cinsel istek de değil. Karamsarlık ya da ciddiyet benim karakterimle uyumlu değil. Buna gerek yok.

“Bin!” Zar zor karar vermiş gibi çenemle yanımdaki koltuğu işaret ettim. Kız tuhaf bir gülümsemeyle arabama bindi. Yüzü, ben de bunu kastetmişim diyen bir ifadeyle doluydu. Arsızlığı bende bir rahatsızlık hissi uyandırdı. Gelgelelim bunun kibrin-den kaynaklandığını anladım. Bilinçsizce yapıyordu ama onun meslek anlayışıyla ilgili bir durumdu bu. Kibrine bulaşmak benim harcam değil. Camı kapatıp hiç konuşmadan arabayı sürdüm. Yolun her iki tarafına sıralanmış iş hanlarının ışıkları meteor gibi hızla gelip geçiyordu.

Gürültülü sokaktan çıkınca kızın birden çenesi açıldı. “Erkeklerin alayı amma da komik ha! İçlerindeki niyetleri apaçık görünmesine rağmen neden bu oyunları oynarlar ki?” diyerek sözlerine başladı. Bir bacağına ötekinin üstüne attı. Derken kısa pantolonu yukarıya doğru iyice sıyrıldı ve dolgun uylukları apaçık göründü. Tabanı toprağa bulanmış, yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu. Ayakkabılarındaki toprağın arabamı batıracak olması beni endişelendirse de buna aldırmmamaya karar verdim. Kızın şikâyetleri devam etti. “Zaten bu haltı yemeye geliyorsunuz, neden öyle ukala davranırsınız ki? Niçin dürüst bir şekilde açıkça konuşmuyorsunuz? Sözüm sadece sana değil, her on kişiden sekizi böyle. Biz yapışınca isteksizce peşimizden sürüklediklerini söylerler ama sence de bu komik değil mi? Böyle davranınca daha mı az hayvanlaşmış sayılıyorlar? Hayır, daha az hayvanlaşmak da ne oluyor?” Konuşurken çaktırmadan bana baktı. Muhtemelen onunla aynı telden çalmamı istemişti ama hiçbir karşılık vermedim. Bunun üzerine kız, “Bu işin daha az hayvanlaşmakla falan ilgisi yok, insan hayvanın ta kendisidir, daha ne olacak?” diyerek kendi kendine bir sonuca vardı.

“Can sıkıcı konuşmayı bırak da şu ağır makyajını temizle bari!” diyerek kısık bir sesle homurdandım. Neden böyle davrandığımı ben de pek bilmiyorum ama sanırım ağzından çıkan hayvan lafı beni rahatsız etmişti. Hiç beklemediği bu durum karşısında aniden afallamış gibi kısa bir süreliğine gözücuyla beni süzdükten sonra, bu kadarıyla tırsamayacağını ilan edencesine ters bir şekilde soruyla karşılık verdi. “Makyajımı neden temizleyecekmışim?” Sürekli beni lafa tutan bu kızdan biraz gıcık kaptım. “Sana temizle diyorsam temizle! O beş para etmez küpeleri de çıkar!”

Tehditkâr konuşmamdan canımın sıkıldığını muhtemelen anlamıştı. “Çok komiksin! Senin sevgilin olduğumu falan mı sanıyorsun?” diye tekrar sordu. “Benim de seninle sevgili olma gibi bir düşüncem yok. Haliyle, bu konuda kaygılanmana da gerek yok!” diyerek onu tersledim. Bacağını hafiften sallayarak “Peki, senin sevgilinmişim gibi neden benden bir yığın istekte bulunuyorsun?” diye çıkıştı. “Himm... Bilmem, neden bu kadar çok istekte bulundum ki?”

Kafamda bir kız imgesi vardı. O sokakta amaçsızca dolarken, hayır, kız bulmaya gitmem gerek diye düşündüğümde beri bir kız, kafamın içine büsbütün hâkim olmuştu. Bundan dolayı zihnim başka bir alternatifi olmaksızın ha bire bunu anımsıyordu. Kız bunu kastetmiş olamazdı ama ben durduk yere mahcup oldum.

“Bir saat kadar araba sürüp o sokakta başıboş dolanıp durdum. Tabii ki de bir kız arıyordum. Kızların sürüsüne bereket! O sokakta senden daha güzelinin olmadığını zannetme! Peki, o zaman neden seni seçmiş olabilirim?” Sorum ortaya kötü kokular salmıştı ve hayır mıdır şer midir bilmem ama kızın duygularını tetiklememişti. “Senin hoşuna gitmiş olmalıyım herhalde! Bu göğüsler aklını başından almış olmasın ha?” diyerek aptal aptal güldü. Kocaman göğüslerini benden tarafa doğrulttu. Ne

güldüm ne de başımı o yana çevirdim. Belki de kızın sözleri bir nebze doğrudu. Kocaman göğüsleri ile çekici bir vücudu vardı. Gelgelelim bu kıızı seçerken göz önünde tuttuğum şey asla kendi tercihim değildi. İri göğüslü kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığım başka bir meseleydi.

Ceketimin cebindeki para zarfını çıkarıp kızdan tarafa attım. İlgisiz bir yüz ifadesiyle zarfı alıp içine baktıktan sonra hafiften etkilenmiş bir sesle, “Bunun hepsini bana mı veriyorsun?” dedi. Onun bundan etkilenişine sempati duymayı düşünmediğim gibi buna hazır da değildim. Makyajını temizleyip küpelerini çıkarmasını bir kez daha emrettim. Böylece onu satın aldığım gerçeğini kendisine hatırlattım, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi diye de ekledim. “Elbette anladım. Bunu anlamak zor mu sanıyorsun?” Küpelerini çıkarıp para zarfıyla birlikte el çantasının içine koydu. Makyaj temizleme pamuğuyla, yüzünü ovuşturmaya başladı. Paranın gücü hakkında derin derin düşünürken bir yandan da beyaz maskesi suratından düşen kıza çaktırmadan baktım.

Kız daha makyajının tamamını silmeden arabam varış noktasına ulaştı. Yaklaşık yirmi beş dakika yol almıştık. Şehir merkezindeki iş hanlarından yansıyan rengârenk ışıkların yok olduğu bu yol kapkaranlık ve sakindi. Hızla geçip giden araçların içindeki insanlar da neredeyse hiç görünmüyorlardı. Daha arabadan inmeden ot kokusu geliyordu. Sadece yirmi beş dakikadır yol almamıza rağmen şehirden epeyce uzaklaşmıştık. Şehir ile köy bu denli dip dibeydi.

Üzerine buharı buram buram tüten sauna resmi çizilmiş tabelasıyla beraber “Cennet” yazısı havada asılı duruyordu. Bu kasvetli manzara korku filmlerinde ortaya çıkan hayaletler adasını andırıyordu ama kız için durum farklı gibiydi. Her neyse, şans benden yanaydı. Kız çok sıradan biri olduğunu ve öyle olduğu kadar aptal da olduğunu kendi kendine itiraf ediyordu. “Canım!

Yakışıklım...” diye burnundan konuşarak koluma yapıştı. Ellerinden silkinip kurtularak buharı tüten binaya doğru yürüdüm. Bir adım geriden beni takip etti. Belki de utandığımı düşünüyordu. Alaycı bir şekilde kıkırdayışı bunun bir kanıtıydı. Beni yanlış anlamıştı. Ama bu durumu bilmezden geldim.

Resepsiyondan anahtarı aldım.

Kız öfkeyle galeyana gelmiş, oflayıp pufluyordu. Ne var ki ben hiçbir suçluluk duymuyordum. Kendisini kandırıldığını söyleyerek karşı koydu ama bu doğru değildi. Onu ne kandırdım, ne de onunla yatacağımı söyledim. Onu ben seçmiştim ama bundan dolayı onunla abuk sabuk bir şeyler yapma zorunluluğum yoktu. Durumu yanlış anlamasından bile kendimi sorumlu tutmak zorunda olduğumu düşünmüyordum. Bu konuda beni terbiyesizlikle de suçlayamazdı. Parasını vermemiş olsaydım neyse ama seks hizmeti karşılığında onu şaşkına çevirecek kadar parayı peşinen ödemiştim. Sanki haksızlığa uğramışçasına (belki de dolandırılmıştı!) söylenip durdu ama heyhat! Haksızlığa uğrayıp dolandırıcılıkla suçlanan bendim.

Homurdanarak dışarıya kaçan kızı saçlarından yakalayıp bir temiz tokatladıktan sonra tekrar odanın içine tıkmam, benim açımdan oldukça normal bir davranıştı. Davranışımın biraz vahşice olup olmadığını bilmiyorum ama asıl hatanın bende olduğunu düşünmüyorum. Daha içeri girer girmez kaçıp gitmek de neyin nesi! Asıl sözünde durmayan o değil mi? Kapının önünde tetikte duracağımı, üstelik kendisine sert yumruklar atacağımı bilmiyordu. Afallamıştı ve bakışlarını onu dehşete düşürdü. Nerede olduğunu bile bilmediği, ıssız varoşlardaki kuytu bir motelde, daha doğru dürüst tanımadığı bir adamın elinde başına neler geleceğini kestirememesinden doğan endişesi, anca o zaman içini daraltmış görünüyordu.

Az öncekinden daha belirgin ve bitkin bir sesle yanaklarını ovuşturarak, “Sözünde durmadın ama!” dedi. Sesinde şikâyetten çok sempati uyandırmaya çalışan bir niyet vardı. Buna rağmen ona hiçbir sempati duymadım. Yere serilmişti, saçlarından sıkıca kavradım ve “Sana ne söz verdim de tutmadım ha?” diye sordum. Ağlamaklı bir sesle, “Başka birinin olduğunu söylememiştin ama!” diye karşılık verdi. Burun kıvrılarak alaycı bir şekilde güldüm. “Seninle yatacağımı söyledim mi? İyi düşün bakalım! Öyle bir şey dedim mi?” Korkuya kapılan kız yenilgiyi çoktan kabullenmişti. “Orası öyle ama...” diye lafı gevelerken neredeyse yalvaran bir yüz ifadesi takınmıştı.

“Boşuna konuşma da içeri gir! Tabii senin bacaklarının da sakat kalmasını istemiyorsan...” Bunu bir tehdit olarak gördü, doğruduydu. Tehdidimin etkili olduğundan emin oldum, işe yaramıştı. Onun sıradan olduğuna; sıradan olduğu kadar aptal olduğuna; sıradan ve aptal olduğu kadar ürkek olduğuna; sıradan, aptal ve ürkek olduğu kadar da itaatkâr olduğuna hükmettim ve bu düşüncemde yanılmadım. Henüz savurmadığım yumruğuma korkuyla dolu bir yüzle çaktırmadan baktıktan sonra anlaşılmayan sözlerle kendi kendine söylenerek odaya girdi.

Ağabeyimin bacakları bundan beş yıl önce kesilmişti. O sırada ben evde değildim. Ev olmasın da hangi cehennemin dibi olursa olsun fark etmez düşüncesi, beni dışarılarda sürtmeye ve en sonunda da evden ayrılmaya sevk etmişti. Onu bacakları kesilmiş halde ilk kez bundan bir yıl evvel gördüm. O vakit kalıp yerleşme düşüncesiyle eve geri gelmiş değildim. *Chuseok* hasat bayramıydı ve bomboş ofiste tek başıma uyuşuk bir şekilde oturup dururken içimde ansızın beliren yabancı bir duyguyu yenemeyip evin bulunduğu mahalleye kadar gelişim, belki de problemin ta kendisiydi. Kendimi yalnız hissediyordum ve yalnız olduğumu düşündükçe o güne dek bastırduğım anı parçacıkları başkaldırıp kontrol edilemez bir hale gelmiş olmalı-

dı. Bunun üzerine kuru yapraklar misali oradan oraya savrulan ailemi –her şeye rağmen ailemdi diyerek– özlemiştim sanırım. Yine de mahallenin girişinde annemin gittiği kilisenin rahibiyle karşılaşmasaydım ve ondan ağabeyimin başına gelenleri duymasaydım, belki de evin içine bile girmezdim. Ayrıca bacakları yok olmuş ağabeyimin halini gözlerimle bizzat görmeseydim, kaybolmuş bacakları geçen onca zamanki aşağılayıcı anılarımı uyandırmazdı, olmayan bacaklarını rüyamda görüp de ağabeyim bana “Bu bacaklar senin mi?” diye sormamış olsaydı, evi bir kez daha terk etmekten vazgeçmezdim.

O rüyayı eve geri dönüşümün üçüncü gecesinde gördüm. Rüyamda karanlığın içine doğru giriyordum. Bir hayli karanlık olduğundan bir adım önümü bile seçemiyordum. Her adım atışında bacaklarım karanlığın içine gömülüyor gibiydi. Seyrek ve hafif görünen karanlık, adımlarımı attıkça giderek daha baskın ve yapış yapış bir hal aldı. Kâh sisin, kâh çamurun, kâh gelgit düzlüğünün içine doğru yürüyüp giriyormuşum gibi geliyordu. Elbette adım atmak gittikçe daha da zorlaşıyordu. Daha sonra sanki kolajen içine hapsedilmiş gibi oldum. Bir ayağımı zar zor çekince diğer ayağım o yapış yapış karanlığın içine muh gibi saplandı. Geri dönecek bir yol var mıdır diye ardıma bakındım ama bir yol görünmediği gibi yapış yapış koyu karanlıktan başka bir şey de yoktu. Ümitsizliğe kapılarak “Kimse yok mu?” diye bağırdım. Tabii ki cevap veren hiç kimse yoktu. Derken daha da ümitsiz bir şey meydana geldi. Yapış yapış kolajen karanlığından bir bacağıma zar zor tam çekecekken, her ne olduysa, uyluğumun alt tarafında bir boşluk oluştu. Soğuk bir hava enseme sıyrıp geçti. Bir bacağıma kaybolmuştu. Hemen diğerine baktım. O da aynıydı. Şiddetli bir korkuya kapılarak avazım çıktığı kadar bağırdım. Çılgılığım o denli gürdü ki sesim sanki rüyamın dışında yankılanmıştı. Derken bir süre sonra yüzü görünmeyen biri, karanlığın içinden aniden belirerek bir şeyler söyledi, o kişinin de rüyanın

dışından geldiğini düşündüm. “Bunlar senin bacakların mı?” Adamın elinde bir çift bacak vardı. Kasları ve kılları görünüş olarak uyumlu, güçlü ve güzel bacaklardı. Nasıl bir bilincin işleyişi olduğunu bilemeyeceğim ama tam o anda bu bacakların ağabeyiminkiler olduğunu anladım. Ağabeyimin bacaklarını tutan, yüzü görünmeyen adamın da ağabeyimin ta kendisi olduğundan emindim. Kendimden emin oluşumla beraber bunu kanıtlarına az sonra ağabeyimin yüzü de belirdi. Tam da ağabeyimin yüzü görüldüğü anda bu kez de ağabeyimin bacakları ortadan kayboldu. Tekrar çılgık attım. Çılgılığım rüyamın dışına taşı. Derken uykumdan uyandım.

Uyandıktan hemen sonra yaptığım ilk iş bacaklarımı yoklamak oldu ve ardından hemencecik ağabeyimin odasına girip yanına uzandım. Uyuyan ağabeyimin yanına uzandığım anda onu terk edemeyeceğim içime doğdu.

Yine de bu, geri kalan hayatımı ağabeyime adayıp sırf onun için yaşayacağım gibi bir karara vardığım anlamına gelmez. Ne övünülecek ne de utanılacak bir şey ama ben o kadar da mükemmel biri olamam. Daha çok suçluluk duygusuyla anılan geçmişin yaralarıyla ilgili herhangi bir anıdan ve evlatlarına yönelik beklentilerden tamamen vazgeçen, bundan başka çıkar yolları da olmayan annem ile babama duyduğum bir tür merhamet elimi ayağımı bağlamıştı. (Annemin işi gücü dışarılarda gezmekti, babamın da ağzından gün boyu tek kelime çıkmazdı. Babamın yaptığı tek iş, bahçedeki bir yığın ağacı ve otu sulamaktan başka bir şey değildi. Onun konuştuğunu hemen hemen hiç duymadım. Annem, ağabeyim bu hale düştükten sonra babamın konuşmayı hepten bırakıp sözlerini yitirdiğini sızlanarak söylerdi.) Bir şeyleri ağabeyim kadar yapabilme iddiam olmadığı gibi onun rolünü üstlenecek de değildim. Zira aniden bastıran şiddetli baş dönmesi beni çökertmiş, ardından gelen halsizlik de tekrar yerimden kalkmama engel olmuştu.

Dahası onun hayvani arzularını tatmin etmek için yardımcı rolünü üstleneceğim düşüncesi aklımdan hiç geçmezdi. Bu hakikaten üzücü ve iğrenç bir işti. Sakat kaldığı halde eskisi gibi canlı duran doğal arzuları tiksindiriciydi. Doğal arzuları uğruna şeytani davranan sapkın ruhundan nefret ediyordum. Bacağına oğlunu sırtına alıp genelevler semtinde gezinen annemin analık duygusu içler acısıydı. Bu iğrençliği ve üzüntüyü bilmezlikten gelemezdim. Hiç görmeseydim neyse ama gözümle, o

**“Özgür ve alımlı bir peri olan Defne,
Apollon’dan kaçmak için nehir tanrısı
babasına yalvarır. ‘Beni dönüştür! Beni
rahatsız eden bu güzelliği benden al!’
Bunun üzerine bir ağaca dönüşür.”**

Yıllar sonra evine dönen Keehyun, ağabeyinin iki bacağını da bir mayın patlamasında kaybettiğini görür. Babası sabahtan akşama kadar bahçedeki ağaçlarla ve çiçeklerle ilgilenmekte, kimseyle konuşmamaktadır. Annesinin ise tüm aileden gizlediği sırlar vardır. Bir gün gizemli biri annesini takip edip sırlarını öğrenmesi için Keehyun’a yüklü bir ödeme yapar.

Kore edebiyatının bol ödüllü yazarı Lee Seung-U *Bitkilerin Özel Hayatı*’nda sırların, aşkın ve tutkunun yansımalarını izliyor. Sevilmeyen sevmenin acısını olduğu kadar tadını da anlatıyor. Kavuşmanın, ayrılmanın, aile kurup kök salmanın ve sevdiklerinden koparılmanın hikâyesi.

“Kore edebiyatı, Nobel Edebiyat Ödülü’nü fazlasıyla hak ediyor.
Ben kişisel olarak Anatoly A. Kim, Hwang Sok-yong, ve Lee Seung-U’nun bu ödülün
muhtemel adayları olduklarını söyleyebilirim.”

Jean-Marie Gustave Le Clézio,
2008 Nobel Edebiyat Ödülü’nün sahibi

